

РЕШЕНИЕ

№ 159

гр. Ямбол, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Марина Хр. Христова Иванова

при участието на секретаря Т. С. К.

като разгледа докладваното от Марина Хр. Христова Иванова Гражданско дело № 20232330101471 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по искова молба на „АПС Бета България“ЕООД , с която се претендира да бъде прието за установено по отношение на ответника Г. Г. Г. , че дължи на ищцовото дружество сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. №****/2023 г. на ЯРС.

В исковата молба се посочва, че 27.08.2021 год. между праводателя на ищеца – „Изи Асет Мениджмънт“АД и ответника бил сключен договор за кредит , по силата на който била отпусната сумата от 250 лв., със срок за погасяване 17.12.2021 год., при уговорен фиксиран лихвен процент – 40 % , както и ГПР – 49,23 %. Договорът бил сключен при спазване всички разпоредби на ЗПК, поради което и бил действителен. По силата на договор за предоставяне на гаранция от 27.08.2021 год., сключен с кредитополучателя „Файненшъл България“ЕООД поело задължение да отговаря солидарно за задълженията възникнали по процесния договор от 27.08.2021 год. Поради неизпълнение на задълженията на основния длъжник поръчителят изпълнил задълженията, с което на осн. чл. 143 от ЗЗД се суброгирал в правата на удовлетворения кредитор. С договор за продажба и прехвърляне на вземанията придобилия качеството кредитор - „Файненшъл България“ЕООД прехвърлил своите вземания към длъжника по описания в ИМ договор на ищеца, в качеството му на цесионер. Искане се в случай, че не бъде прието уведомяването на длъжника за извършената цесия на посочения от него имейл, то да се счита за връчено с ИМ. Т.к. ответникът не изпълнил в срок задълженията си по процесния договор за кредит се иска уважаване на претенцията, както и присъждане на разноски.

В депозирания отговор иска се оспорва като неоснователен. Оспорва се наличието на валидно сключен договор за кредит между страните. В случая приложение следвало да намерят разпоредбите на ЗПК. ГПР не отговарял на действителния и от страна на търговеца била приложена заблуждаваща търговска практика. Клаузите на договора не били индивидуално уговорени. Освен това кредиторът имал задължение да оцени кредитоспособността на потребителя, преди сключване на договора за кредит. Излагат се и доводи за нищожност на неустойка за неизпълнение на задължението. Посочва се, че договорът за кредит е нищожен на осн. чл. 22 ЗПК. Нищожни били и клаузите касаещи размера на договорната лихва, поради противоречие със закона и морала. Уговорения ГЛП надвишавал трикратния размер на фиксирания лихвен процент. Бил нарушен и чл. 19 от ЗПК. Разходът за „вноска гарант“ очевидно бил пряко свързан с договора, но кредиторът пропуснал да го включи в ГПР. С представените по делото доказателства не се доказвал и размера на претендираните суми.

Прави се възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение. Претендира се пълното отхвърляне на претенцията.

В с.з. ищецът, редовно уведомен, не изпраща представител.

Ответникът се представлява от особен представител, чрез който оспорва иска.

Съдът въз основа на доказателствата приема за установено от **фактическа страна** следното:

Не е спорно по делото, че по заявление на ищеца е образувано ч.гр.д. №*****/2023 год. на ЯРС, по което съдът е издал заповед за изпълнение, с която е разпоредено длъжникът да заплати на заявителя част от исковите суми/като в процеса не е предявена претенция за сумата 125,95 лв. – възнаграждение по договор за поръчителство, 60 лв. – такса за събиране на кредита/. Предвид, че длъжникът е бил уведомен по реда на чл. 47, ал. 5 от ГПК и в едномесечния срок от уведомяването си за това заявителят е предявил настоящия иск по чл. 422 ГПК.

Приложен е договор за паричен заем № *****27.08.2021 г., сключен между „Изи Асет Мениджмънт“ АД и ответника по силата, на който на последния е предоставена заемна сума в размер на 250 лв., като е уговорено да бъде върната сума в общ размер на 266,72 лв. на 16 равни седмични погасителни вноски от 16,67 лв., с посочени падежи. Посочен е фиксиран лихвен процент на заема – 40 %, както и годишен процент на разходите – 46,43 %. В чл. 4 от договора е предвидено заемателят да осигури посочено обезпечение на заемодателя в срок от три дни.

С подписване на договора заемателят е декларирал, че му е връчена цялата преддоговорна информация, СЕФ/чл.1, т.1 и 3, чл. 11, т.3, чл.16/, включително че е получил сумата/чл.3/. Според чл.17 от договора заемателят е запознат с цялата

необходима преддоговорна информация, разбира и желае настъпване на правните последици на договора и получил е пълна информация за правата и задълженията си, провел е преговори със заемотателя/.

На същата дата между ответника Г. и „Файненшъл България“ООД е сключен договор за предоставяне на гаранция, по силата на който ответникът възлага, а гарантът се задължава да издаде гаранция за плащане на всички задължения /главница, възнаградителна лихва, законна лихва за забава/ в полза на кредитодателя „Изи Асет Мениджмънт“АД, с цел гарантиране изпълнението на дълга по горепосочения договор за кредит. Уговорено, че гаранцията влиза в сила 3 дни след подписване на договора и в случай че потребителят не изпълни задълженията си по чл. 4 от договора за паричен заем /за представяне на обезпечение в 3- дневен срок/. За поемане на посоченото задължение потребителят дължи заплащане на възнаграждение на гаранта в размер на 133, 28 лв., платимо на разсрочени вноски от по 8 , 33 лв., платими по погасителния план към договора за паричен заем. Приети са и информационни права към договора, с които ответникът е запознат, както и погасителен план. В чл. 5 от договора е предвидено, че в случай, че гарантът извърши плащане по гаранцията в изпълнение на задълженията на потребителят, то той има право да поиска от потребителя възстановяване на сумата на платените задължения по договора за паричен заем, в едно със законната лихва, както и платените разноси. Задължението на потребителя възниква от датата на уведомяването от страна на гаранта за извършено в полза на бенефициера плащане. Страните се съгласяват, че уведомлението може да бъде извършено и от трето лице, в случай, че гарантът е прехвърлил вземането си по договора за гаранция.

От представеното платежно нареждане се установява, че на 05.04.2022 год. „Файненшъл България“ЕООД е заплатило на „Изи Асет Мениджмънт“АД сумата 319,86 лв. с основание – кредит № *****.

Прието е копие от рамков договор за прехвърляне на вземанията от 31.03.2022 год. , по силата на който „Файненшъл България“ЕООД в качеството си на цедент е прехвърлило на „АПС Бета България“ЕООД , в качеството на цесионер вземания– ликвидни и изискуеми, индивидуализирани в Приложение №1 към договора. В заповедното производство е представен Анекс към Приложение № 1, неразделна част от Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземанията от 31.03.2022 год., от 05.04.2022 год. – 55 страници, в което след внимателен прочит съдът констатира, че под № *** фигурира вземането по процесния договор за кредит с длъжник Г. Г..

Въз основа на горното съдът прави следните **правни изводи**:

Правното основание на предявения иск е чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Така предявения иск съдът намира за допустим, т.к. е предявен от легитимна страна – заявител в заповедното производство, в предвидения от закона едномесечен срок от

уведомяването на заявителя за депозирано от страна на длъжника възражение.

Съдът приема, че предмет на претенцията, предвид уточнението с молба вх. № ****/03.07.2023 год. са за сумата 235, 26 лв. – главница, както и възнаградителна лихва и лихва за забава в размери и периоди така , както са описани в заповедта за изпълнение.

В настоящото производство в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване дължимостта на вземането си по оспорената заповед за изпълнение, а в тежест на ответника, извършено плащане, респ. наличие на предпоставки за недължимост на сумата.

Както беше посочено, правното основание на предявения иск е чл. 422 от ГПК и предмета на делото е строго очертан от издадената вече заповед за изпълнение. В случая претенциите на заявителя в подаденото заявление, вкл. и в подадената и уточнена искова молба касаят твърдения, че дружеството „Файненшъл България“ ЕООД в качеството си на поръчител по процесния договор за кредит е изпълнил задълженията на ответника по същия, поради което и се е суброгирал в правата на удовлетворения кредитор, вкл. придобивайки качеството кредитор е прехвърлил дълга на ищеца посредством договор за цесия от 31.03.2022 год.

Настоящата инстанция счита, че вземанията на праводателя на ищеца не са възникнали на посоченото от ищеца основание. Твърденията в исковата молба са, че вземанията на праводателя „Файненшъл България“ ЕООД, са възникнали с оглед погасено от него задължение на длъжника- ответник , въз основа на сключен договор за поръчителство , т. е. касае се за суброгиране на поръчителя, който е изпълнил задължението на длъжника, в правата на кредитора, които последният има срещу длъжника - хипотезата на чл. 146 ЗЗД. В случая по делото не са представени доказателства за наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за поръчителство /каквито са указанията, дадени с определението по чл. 140 ГПК/. По делото е представен договор за предоставяне на гаранция, сключен между горепосоченото дружество и ответника, от текста на който не се установява, че действително „Файненшъл България“ ЕООД отговаря солидарно, като поръчител, за задълженията на длъжника по процесния договор за паричен заем.

Сключеният договор за предоставяне на гаранция има гаранционно - обезпечителен характер, като по силата на договора гарантът се задължил да започне да отговаря пред заемодателя за изплащането на задълженията по договора за заем, в случай че заемателят не изпълнява задълженията си по последния. Със сключването на договора за гаранция е възникнало такова правоотношение между възложителя и гаранта, което е различно от правоотношението по поръчителството - чл. 138 - 148 ЗЗД и от банкова гаранция по чл. 442 ТЗ. Гаранцията е породила задължение за плащане на вземането към длъжника- заемополучател по договора за заем, като задължението на

гаранта е възмездно - за предоставеното обезпечение заемополучателят е следвало да заплати възнаграждение в полза на гаранта.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 ЗЗД поръчителят, който е изпълнил задължението, встъпва в правата на кредитора, но единствено когато е налице валидно сключен договор за поръчителство, въз основа на който поръчителят е поел задължението пред кредитора да изпълни задълженията на длъжника, в случай на неизпълнение от страна на последния. Доколкото по делото не са представени доказателства за сключен между двете дружества "Изи Асет Мениджмънт" АД и „Файненшъл България“ ЕООД договор за поръчителство, а с оглед константната съдебна практика, съгласно която договорът за поръчителство следва да се сключи между кредитора и поръчителя в писмена форма, не може да се приеме, че представения Договор за предоставяне на гаранция, е превърнал дружеството „Файненшъл България“ ЕООД в поръчител по конкретния договор за паричен заем. Договорът за предоставяне на гаранция не носи подписа на представител на главния кредитор - "Изи Асет Мениджмънт" АД, съответно последното дружество не е страна по договора, за да се приеме наличие на валидно възникнало правоотношение между двете дружества като кредитор и поръчител. По силата на чл. 138, ал. 1, изр. 2 от ЗЗД договорът за поръчителство следва да бъде сключен в писмена форма, като доколкото разпоредбата е императивна и не може да бъде дерогирана по съглашение на страните по договора, касае се до форма за действителност- Решение № 60260 от 19.08.2022 г. по гр. д. № 490/2021 г., IV г. о. на ГК на ВКС.

Действително е представено платежно нареждане за извършено плащане с посочено основание процесния договор за сумата от 319, 86 лв., която не съвпада нито с претендирания размер на вземането в заповедното производство, нито с размера на вземанията по исковата молба. Доколкото в случая не са представени доказателства за сключването на договор за поръчителство, а такъв не е инкорпориран и в други представени документи, то с плащането на задължението на длъжника от страна на "мнимия поръчител" не може да се възприеме, че в полза на последния е възникнало вземане, основаващо се на разпоредбата на чл. 146 от ЗЗД, каквито са твърденията на ищеца. С оглед на това настоящата инстанция счита, че дружеството „Файненшъл България“ ЕООД не може да претендира суброгиране в правата на кредитора "Изи Асет Мениджмънт" АД за извършеното погасяване на задълженията на ответника, изпълнявайки задълженията си по сключен договор за поръчителство. Макар и да е извършил плащане на сума към главния кредитор с основание процесния договор, то не е в изпълнение на поето задължение да поръчителства за ответника пред кредитора по договора за паричен заем.

С оглед на това, и ищецът в настоящото производство, в качеството си на цесионер, също не е придобил права срещу длъжника на основание плащане на чуждо

задължение въз основа на договор за поръчителство от страна на неговия праводател – „Файненшъл България“ ЕООД Т.е. налице е едно несъществуващо вземане на посоченото основание - суброгация на платилия поръчител в правата на кредитора срещу длъжника. Доколкото цедентът „Файненшъл България“ ЕООД не притежава вземане с такъв характер, то той не може и да го прехвърли на последващ цесионер, което прехвърляне да ангажира отговорността на длъжника. Такова задължение за длъжника, ангажиращо неговата отговорност би възникнало единствено спрямо първоначалния му кредитор и евентуално спрямо дружество - поръчител, ако беше налице валидно сключен договор за поръчителство.

Предметът на делото по иска, предявен по реда на чл.415, ал.1, съответно чл.422, ал.1 ГПК се определя от правните твърдения на ищеца за съществуването на вземането, за което вече е издадена заповед за изпълнение. С решението по този иск съдът следва да се произнесе за съществуването или несъществуването на същото право, за което вече е издадена заповедта за изпълнение, при съобразяване на посочените от заявителя обстоятелства, от значение за възникването и съществуването на вземането. При предявяване на предвидения от законодателя положителен установителен иск за съществуване на вземането е недопустимо кредиторът ищец да променя материалноправната характеристика на вземането. Ищецът не би могъл да въведе други, различни правопораждащи факти, в сравнение с тези, посочени в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение. В този смисъл и при пълна идентичност на твърденията, на които основава претенцията си, както в заповедното производство, ката и пред исковия съд, ЯРС приема, че претенцията се явява неоснователна, на твърдяното от ищеца основание и следва да бъде отхвърлена.

Предвид отхвърляне на иска разноси в полза на ищеца не следва да бъдат присъждани.

На осн. чл. 78, ал.3 от ГПК ответникът има право на разноси, но такива не са сторени или претендирани в процеса.

Водим от горното, ЯРС

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от “АПС Бета България“ ЕООД, с ЕИК ***** против Г. Г. Г., ЕГН ***** иск с правно основание чл. 422 ГПК, да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищеца част от сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.г.р.д. № ****/2023 год. на ЯРС, а именно сумата от **235, 26 лв.** - главница по договор за паричен заем от 27.08.2021 год., **14, 79 лв.** – договорна

лихва за периода 06.09.2021 – 20.12.2021 год. , **9, 81 лв.** – законна лихва за забава за периода 06.09.2021 – 05.04.2022 год.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред ЯОС.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____